שער הפסוקים — ספר שיר השירים

סימן א':

ישקני מנשיקות פיהו וכו'. הנה בפסוק זה, יש ז' תיבות, כנזכר במדרש שיר השירים. והם כנגד ז' נשיקין, שהם ז' ספירות תחתונות, של נוקבא דזעיר, המתברכות מפיו של ז"א. ואמרו פיהו, ולא פי"ו. ר"ל, פ"י ה"ו, כי ב' אותיות ה"ו במלואם ביודי"ן, כזה ה"י וי"ו, בגימטריא הב"ל, שהוא ההבל היוצא מן הפה, דאתפליג לל"ז אלף עיבר, כנזכר באדרא רבא דפרשת נשא:

ור"ת 'כי 'טובים 'דודיך 'מיין, הוא כדט"ם, וחסר מזה השם אות א' בראשיתו, אכדט"ם, שהוא חילוף אלהים, באותיות שלפניו כנודע. והנה השם הזה, נמשך לנוקבא דז"א, מאת אימא, שהוא הוי"ה דס"ג, ועם עשר אותיותיה הוא ע"ג, במנין כדט"ם. והנה אימא עילאה נקראת יי"ן כנודע, ואות אלף החסר משם אכדט"ם, הוא בחי' הכולל. ובזה נשלם גם באופן אחר, כי זו האלף ניתן אליה להשלימו, משם אהי"ה שבאימא, ושם הזה עולה ע"ד, שהם ב' אותיות גדולות עד, שבמלת שמע, ובמלת אחד כנודע, כי שם היא באלפ"א בית"א רבתי:

סימן ב':

שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני:

פסוק אחד אומר, שמאלו תחת לראשי בלמ"ד. ופסוק א' אומר, שמאלו תחת ראשי, בלא למ"ד. והענין הוא, כי הנה ראש הנקבה בימי החול, הוא בתנה"י דזעיר. ואז אי אפשר לומר, כי שמאלו דזעיר שהיא גבורה, היא ממש תחת ראשה, אבל יצדק לומר תחת לראשה, ר"ל, תחת המקום שבתחלה היה שם ראשה, שהוא בחו"ג שבו. וכאשר גדלה יותר, ועולה עד חו"ג, אז כתיב תחת ראשי ממש, בלא למ"ד. ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל, ממש בהפך מן הנזכר. דודי לי ואני לו הרועה בשושנים:

(מזולתו) הנה חז"ל, וכן בזוהר פירשו פסוק זה, ואמרו הרועה בשושנים, בשש שנים של השמטה. גם ירמוז בשושנים, בשש שנים, והם שש שינין, שיש בפסוק של וספרת לך 'שבע 'שבתות 'שנים 'שבע 'שנים 'שבע פעמים:

אמר שמואל, ירצה פשט הפסוק, כפי דברי חז"ל כך, כלומר, הנה נודע כי שנת השמטה לבדה, היא לשם הקב"ה, כמש"ה ושבתה הארץ שבת לה', והיא כנגד יום השבת. האמנם ו' השנים, הם כנגד ששת ימי החול, דאתמסרו ביד שליח, ובזמן שישראל הם צדיקים, אפילו בימי החול, ובשש שנים הנזכר הוא רועה אותם. וזש"ה, דודי לי ואני לו הרועה אותי, אפילו בשש שנים של השמטה. עד שיפוח היום ונסו הצללים וגו':

דע, כי שני צללים הם, א' לנפש, וא' לרוח. אך לנשמה יש לה בחי' אחרת, הנקראת צל"ם במ"ם. והנה צ"ל, הוא סוד ק"ך צירופי אלהי"ם. וצלם הוא שם אהי"ה דיודי"ן, עם הכולל. (ע"כ מזולתו):

סימן ד':

שניך כעדר הקצובות וגו':

ר"ת של 'שניך 'כעדר 'הקצובות, הוא שכ"ה והם שכ"ה דינים הנודע אצלינו, והם השינים שהם גבורות. וכל אלו השכ"ה דינים, הם מתבררים במחשבה, שהוא אבא. כנזכר בזוהר פרשת פקודי, והוא סוד משה, שהוא בחי' שני שמות, אחוריים דהוי"ה דיודי"ן דאבא, שהוא קפ"ד, ופנים דאהי"ה דיודי"ן שבאימא, שהוא קס"א, ושניהם בגימטריא משה. ולכן נרמז בר"ת 'שעלו 'מן 'הרחצה, הוא משה, לרמוז, כי ע"י משה, נרחצים ומתלבנים ומתבררים. אתי מלבנון כלה אתי מלבנון תבואי:

(מזולתו) הנה בפסוק זה, כינה את החתן, ואת הכלה, ואם הכלה, וגם זיווגם. והוא באופן זה, אתי מלבנון כלה, ר"ת אמ"ך, שהוא סוד אימא. והיא הכלה, הנקראת כנסת ישראל. ושם החתן, אתי מלבנון תבואי, ר"ת אמת, והוא הז"א, החתן הנקרא אמת. וזיווגם, הוא ר"ת ארעת מהררי נמרים, הוא אמ"ן, שהוא סוד הזווג, והוא סוד יאהדונה"י, העולה במספר אמן, שעונים בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, כנזכר בזוהר בפרשת שמות. (ע"כ מזולתו):

סימן ה':

באתי לגני אחותי כלה וגו':

כבר ידעת, כי ש"ך ניצוצי דינים, אשר שרשם הם ל"ב נתיבות חכמה, בסוד ל"ב אלהים דמעשה בראשית, כל אחד כלול מעשרה, הרי ש"ך. והנה כאשר ישראל זכאין, גורמים שאו"א יזדווגו יחד בזווג העליון, הנקרא בלשון אכילה, כמש"ה אכלה ומחתה פיה. והנה הם נקראים רעים, כמ"ש בזוהר באדרא זוטא, ואז ע"י זווגם, שהם הם בחי' שרשי הדינים, כי מהם יצאו מן או"א כנזכר, אז גם הש"ך דינים עצמם, שהם בגימטריא ג"כ כמספר רעי"ם, הם נמתקים ע"י שרשם, שהם או"א, ואינם יורדים למטה:

וכבר נתבאר בזוהר ויקרא, כי רעים לעילא, ודודים לתתא. והענין הוא, כי רעים הוא זווג או"א, לפי שידעת, כי אימא נקראת גבורות, והיא ארץ אדום, שבה מלכו המלכים של אדום, וממנה יצאו, כי אימא דינין מתערין מינה, אע"ג דלאו איהי דינין. ואלו המלכים הם בסופה, תחת בחי' המלכות שבה. וכבר הודעתיך, כי אלו השבעה מלכים, הם סוד ש"ך דינים, הנודעים בשם ש"ך ניצוצין, שהם סוד נער כנודע, וע"י התעוררות אלו הש"ך ניצוצין, מתחממת אימא לסוד הזווג, ולכן נקראים רעים שהם בגימטריא ש"ך, כי על ידם מזדווגת:

ואמנם דודים, הם זווג זו"ן, וזווגם הוא בסוד ג' אותיות די"ן מן אדנ"י, והוא בגימטריא דודים. כי ע"י ג' אותיות דין הנזכר, נעשים דודים ומזדווגים:

וכבר הודעתיך, כי דין עצמו, הוא בחי' ש"ך ניצוצין, כי ה' גבורות הם, וכל אחת נקראת דין, וה' פעמים די"ן, הוא ש"ך. ואמנם מן ה' פעמים די"ן שבש"ך הניצוצין, אין במלכות רק דין אחד בלבד, שהוא חלק החמישי שבהם, ונרמז בשם אדנ"י. ואות אל"ף היתירה, הוא רמז אל שם אהי"ה, המבסם הדין הזה שבה. גם דודים ע"ה, הוא בגימטריא אדנ"י, לרמוז, כי זה הוא בעניו הזווג זו"ן, הנקרא אדנ"י:

אני ישנה ולבי ער קול וגו':

הנה ר"ת 'פתחי 'לי 'אחותי, הוא פלא, כי הוא בחי' הנתיב העליון אשר לא ידעו עיט, ונקרא פלא והוא סוד מפתח העליון, הפותח רחם האשה. מצאוני השומרים הסובבים בעיר:

(מזולתו) הנה ר"ת 'מעלי 'שמרי 'החומות הוא משה. וכבר ידעת, כי כשעשו ישראל את העגל, התנצלו את עדיים והרדיד שעליהם, שנתן להם בחורב. ומשה זכה ליקח את כולם. וז"ס מש"ה, ויתנצלו בני ישראל את עדיים מהר חורב, וסמיך ליה, ומשה יקח את האהל, ודריש אהל מלשון אור, כמו בהלו נרו עלי ראשי, וכמו לשמש שם אהל בהם שהוא לשון אור. (ע"כ מזולתו):

סימן ו':

דודי ירד לגנו לערוגת הבושם:

הנה ר"ת, לרעות בגנים וללקוט שושנים, הוא לבוש, לרמוז, כי כאשר הקב"ה יורד בעה"ז, ללקוט נפשות הצדיקים בעת פטירתם, הנה הם נעשים סוד לבוש אחד, ובתוכו מתלבש הקב"ה, בסוד ויתעבר ה' בי למענכם:

אני 'לדודי 'ודודי 'לי:

ר"ת אלול. לרמוז, כי בחדש אלול, הקב"ה מתרצה עם ישראל, ונעשה דוד להם, לקרבם בתשובה, והוא קרוב לקוראיו בחדש זה. הסבי עיניך 'מנגדי 'שהם 'הרהיבוני:

(מזולתו) ר"ת משה, לרמוז, כי הוא סוד החתן ז"א, האומר לכלתו שלא תסתכל בו בבחי' הדינים, שהם הנקראים פינים, שהם בחי' ע' סנהדרין, הנקראים עיני העדה, והם הדיינים העליונים. (ע"כ מזולתו):

סימן ז':

ואת קומתך דמתה לתמר וגו':

ר"ת 'קומתך 'דמתה 'לתמר הוא דקל. והנה תמר בלשון הקדש, ודקל בלשון תרגום. וזש"ה, דמתה לתמר, כי איננה תמר ממש, אבל היא דקל הדומה לתמר. וענין דקל עם הכולל, הוא קלה בסוד דעתן של נשים קלה, כי הדעת שלה במלכות, אין בו רק ה' גבורות בלבד, והם ה' הויו"ת, כמנין ק"ל, ועם מספר החמשה עצמם, הרי קל"ה. גם תיבת לתמר עצמה עם הכולל, בגימטריא תרע"א, כמנין אדנ"י במלואו. וכאשר נסיר שם א"ל ממנה, שהוא ג' יודי"ן ואלף, שיש בהוי"ה דס"ג, ושבשם אהי"ה דיודי"ן, אשר הם נשפעים בה מאימא עילאה, והם סוד ל' של לתמר עם כללותו, ישאר אותיות תמר מרת נפש. אחות לנו קטנה ושדים אין לה וגו':

ר"ת של שדי"ם הוא, 'שמאל, דוחה 'ימין 'מקרבת. והענין הוא, כמ"ש חז"ל ג' הם, יצר, תינוק, ואשה. צריך שתהיה שמאל דוחה, וימין מקרבת. ומכ"ש אם שלשתם, או שניהם, ימצאו בנושא אחד. וז"ש ישראל לפני הקב"ה, הנה אחות לנו שהיא אשה, וגם היא קטנה, וא"כ למה שדים אין לה, שהוא ר"ת, שמאל דוחה ימין מקרבת, אין לה ומן הראוי היה שתקרבנה. וסוד הענין הוא, כי בהיות כנסת ישראל, הנקראת מלכות גדולה, אז יש אליה חבוק ונשוק. וענין החבוק הוא בשמאל, לפי כי כאשר ננסרים זו"ן, להחזירם פב"פ, אז כל הדינים שבו, ניתנים בה. ולכן כשבאה פב"פ להזדווג עמו, צריך להרחיק ולדחות כל הדינים ההם ממנה. ואם אין הדינים נדחין ממנה, הוא אומר לה הסבי עיניך מנגדי, שהם הרהיבוני, כמ"ש בזוהר, דאינון מוקדין לי, וזה הוא מתוקף הדינים אשר בעיניה וכבר נתבאר אצלינו, כי טרם שיזדווגו, צריך שבתחלה יתחיל מן הימין אל השמאל, ואח"כ מחבק אותה השמאל, ואח"כ נשלם בימין. נמצא כי הימין מתחיל ומסיים. והנה השמאל שלו נתבסם ונתמתק, ומועיל עתה לבסם את הגבורות, ולאכפייא לון. ואז כאשר השמאל מחבק אותה, משים שמאלו באחורי הנוקבא כנודע. והנה שם באחוריים, הוא מקום הנסירה, ושם כל כחות הדין הנקראים אלהים, וע"י השמאל שלו המחבק אותה באחוריה, נדחים משם כל הדינים ההם. וז"ס, שמאל דוחה וימין מקרבת אותה לזווגה עמו. ואמנם עתה שהיא קטנה, אין לה שמאל דוחה, גבורות ודינים הנאחזים באחורים, לפי שעדיין אינה ראויה לזווג ולכן אין לה חבוק, ועי"כ הדינים מתרבים אז בה:

היושבת בגנים וגו':

ר"ת 'חבירים 'מקשיבים 'לקולך 'השמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות, על פסוק והנה נער בוכה ותחמול עליו וגו', והבן זה. (ע"כ מזולתו):